

Միպիւ

Ժանյակները

«Շատ նիհար է, շատ ալ տըժգույն», կ'ըսեր,
Երբ փողոցէն կ'անդներ երկայն մեկնոցով ,
Մեջքը սեղմված լարերուն մեջ քորսեին,
Աչքն ալ հովեն պատրասպարած ակնոցով:

Ծըփին մույնքը բարեկամ չեր սներուն,
Մութ ըզգեստով անշուք աղջիկ մ'էր խոնարհ,
Սև թավիշէն օձիքն երկար կը գողնար:
Դենքեն ցուլքեր, ուլեն թովքեր կը գողնար:

Իր քաղաքի արդուզարդովն ապերախտ
Գեղանի չէր բնավ այդ կինն աննըման,
Չոր դիտելով իսկ կ'ըլլայինք բարեբախտ
Երբոր պարի սրբահին մեջ կուգար ման:

Ի'նչ աղվոր էր օթյակին մեջ՝ երբ ճերմակ
Ժանյակով մը լոկ կը սքողեր իր թներ,
Եվ ուսերուն, լանջքին վրրա անդիմակ՝
Բեհեզի մը թեթև ծալքը կը թներ:

Մարած, հալած երանգներու մեջ պես-պես՝
Իր սեփական փայլը կ'առներ դենքն անոր,
Եթերային, անծի'ր, աննյո'ւթ ամպի պես

Միշտ անմատույց, անրոջային և միշտ նոր:

Ժանյակներու այդ փրփուրներ թափանցիկ,
Ծակտիկն անոնց, ցանցը բարակ օդային

Եվ մետաքսե ծրփանքն ալ թույլ ցուացիկ
Բոլոր անձին դյութիչ բան մը կուտայն:

Ճառագայթ մը, լույս մը, ավյուն մը կյանքի
Մութ նայվածքին մեջ հրապույր մը կ'արծարծեր,
Խորի'ն անդունդ առանց ելքի ու հանգի,
Որուն գաղտնիքն ունի շանթերն ու կայծեր:

Եվ ժրպիտ մ'ալ, չըքնաղ փրթթում մը վարդի
Կուգար բանալ շրթուքներուն իր թերթեր
Ինչպես արևն իր ըզգեստովը գարդի,
Որուն առջև կը բացվին այգն ու եթեր:

Եվ կը բացվեր սիրտն երագի մը հեշտին
Այդ ժանյակե մըթնոլորտին մեջ տարտամ,
Ջերմ, կըմայող գարկ մը տալով իր շեշտին,
Չոր կը պաշտեր քերթողն ու շոջն ալ փարթամ:

Բայց ամենուն համար սիրտն էր հեշտին
Լոկ կը սիրեր պերճ ժանյակներն անապակ,
Որոնց հըմայքն անձրևի պես կը թափեր
Այնքան խունկեր, այնքան վարդեր ոտքին տակ:

Կը փայփայեր գանոնք տենչով կաթոգին
Կյանքը դըրած անոնց վըրա հուլանի,
Կըրքոտ սեր մը, ուր կար հանճարն ու հոգին,
Ինչպես գիտեն սիրել կանայք խելանի:

Մն առտու մը սակայն հաղով մ'արթնացավ
Իր ժանյակե լայն բարձերուն կրոթընած,
Մեջքին վըրա, կողքին վըրա կ'զգար ցավ,
Ու կը հևար հոգնած, դեղնած, քրրտնած:

Թատրոնին մեջ ցուրտ էր առեր, կը հիշեր,
Երբ օթյակին դուռը բացվեր էր ետին.